

ת"פ 17551/03/16 - מדינת ישראל נגד ב ד

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 17551-03-16 מדינת ישראל נ' ד
לפני כבוד השופט שאול אבינור

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד גבריאל דניאל

המאשימה

נגד

ב ד

ע"י ב"כ עו"ד זהר משה

הנאשם

הכרעת דין

א. רקע כללי וגדר המחלוקת בין הצדדים:

1. הנאשם הוא אביה של ילדה, ילידת 2008 (להלן - הילדה). ביום 22.1.15 בסמוך לשעה 12:30 הגיע הנאשם, יחד עם הילדה, לבית החולים "דנה" ("איכילוב") בתל-אביב, לצורך בדיקה רפואית לילדה. את הבדיקה ערך הרופא ד"ר עדי בירון (להלן - המתלונן).
לקראת תום הבדיקה - ובנסיבות שעוד תפורטנה ותובהרנה בהמשך - תקף הנאשם את המתלונן בכך שסטר על פניו בחוזקה (כך לפי טענת המתלונן) וגרם לו לחבלה, דהיינו: אודם באזור האפרכסת, בצוואר ובלחי ימין. הנאשם הואשם אפוא, בכתב האישום, בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה ממשית, לפי הוראות סעיף 380 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן - חוק העונשין).
2. בתשובתו לאישום אישר הנאשם, באמצעות בא-כוחו, כי אמנם נכח בזמן ובמקום הנטענים בעובדות כתב האישום, אך הכחיש ביצוע כל עבירה. ב"כ הנאשם הוסיף וציין, בהקשר זה, "**הנאשם לא תקף את המתלונן, ההיפך הוא הנכון. הרופא תקף ופעל בצורה אלימה כלפי הילדה**" (בפרוטוקול, עמ' 7 שורה 11 ואילך).
3. יש להעיר, כי שמיעת תיק זה התמשכה לא מעט, בעיקר בשל התנהלות הנאשם, שנגדו אף הוצאו שני צווי הבאה - הן במסגרת הדיון המקדמי (בפרוטוקול, עמ' 1) והן במסגרת שמיעת הראיות (שם, עמ' 30). בנוסף, גם בפרשת ההגנה נגרמו עיכובים (שם, עמ' 46).

ב. עיקר פרשת התביעה:

4. מטעם המאשימה העידו המתלונן ושני חוקרים, שבאמצעותם הוגשו מספר מוצגים: רס"ר

אנסטסיה מרמן, שערכה עימות בין המתלון לנאשם ביום 17.2.15 (דו"ח העימות הוגש וסומן ת/1) ותיעדה את דברי הנאשם למתלון לאחר העימות (ת/2); ורס"ר יאיר משגבי, שגבה את הודעת הנאשם ביום 10.2.15 (ת/4).

(1) עיקר עדות המתלון:

5. המתלון סיפר שהוא רופא, המתמחה ברפואת אף אוזן גרון לילדים, אשר עובד בבית החולים החל משנת 2007. האירוע דנא התרחש במרפאת אף אוזן גרון של בית החולים (להלן - המרפאה), בשעות הצהריים ובעת שהמרפאה כבר היתה ריקה. המתלון הסביר, כי הילדה הגיעה לבדיקה תקופה ארוכה לאחר ניתוח והיה צריך לערוך לה בדיקת אוזניים, שנעשית עם מיקרוסקופ (בפרוטוקול, עמ' 11 שורה 5 ואילך).

6. המתלון סיפר כי הילדה התנגדה לבדיקה, הנאשם לא סייע לו ועל כן הוא נאלץ לבקש עזרה משני רופאים אחרים. את השתלשלות האירוע, עד לתקיפתו על-ידי הנאשם, תיאר המתלון כלהלן:

...הייתי צריך להסתכל על האוזניים שלה והיא לא נתנה לי. ביקשתי מאביה (הנאשם - ש.א.) להחזיק אותה כך עושים במקרים כאלה. הוא לא הסתדר. באישור, הכנסתי 2 רופאים אחרים שיעזרו להחזיק את הילדה. במקרים כאלה, בדרך כלל ההורה משתתף יחד עם הצוות לפחות כדי להיות מול הילד, כדי להרגיע אותו. בדיקה של כמה שניות. אבל הוא אמר משהו בסגנון של אני לא יכול, תעשו אתם. [החזיקו] אותה שני רופאים. רופא ורופאה. כמה שניות כדי להסתכל לה באוזניים. כשהם שיחררו אותה, היא עוד העיפה בעיטה שהחמיצה את אח[ד] הרופאים. היא היתה מאוד עצבנית, התנגדה בכח לבדיקה. בזה זה נגמר. הם (הרופאים - ש.א.) יצאו. לא יודע אם כעוסה זו המילה. מתנגדת בכח. ברגע שהבדיקה נגמרה, נגמר. מדובר בדברים שקורים לנו. לא כל הילדים נותנים לנו לבדוק אותם ולא כל ההורים מחזיקים את הילדים. הרבה מקרים אנו מזמינים אנשים צוות שיעזרו...

חזרתי למאחורי השולחן שלי, האב והילדה ישבו בצד השני של השולחן. לא זוכר אם הייתי עסוק בכתיבה במחשב או בדיבור עם האב, אך פתאום שמתי לב, הייתי עסוק במשהו, או עם העיניים על המקלדת או על האב, ופתאום ראיתי בזווית העין את היד של הילדה, שהיא מנסה להכות אותי. היא נעמדה לידי, לא שמתי לב לזה. ראיתי את ידה פה, והסתובבתי ותפסתי אותה משורש כף היד. אמרתי משהו כמו: "הי, מה את עושה?", משהו כזה. האב ישר קפץ ואמר שאני מכאיב לה. אחרי שניה כבר היה לידי. אמרתי לו "קח אותה, אינך מצפה שאתן לה להכות אותי". היתה שקטה. בכל האירוע, עד שהלכו לא הוציאה מילה. אמר לה: "הוא עשה לך כואב, הכאיב לך?" לא ענתה. לקח אותה לכיסא שלו, שאל שוב וש[ו]ב. אמרתי לו שיירגע, שתפסתי אותה רק כדי שלא תכה אותי. לקחתי אוויר. הוא שוב שאל אותה: "מה שהאיש עשה לך זה כואב לך?" אמרתי לו "אני מתנצל, בוא נמשיך הלאה". זה נרגע כאילו...

במהלך כל הקטע החם, לפני שכאילו נרגע, הוא אמר לי: "לו הייתי חמום, הייתי מרביץ או מכה אותך", לא זוכר בדיוק את הפועל. אז היה שאמרתי לו שאני מתנצל ובוא נרגיע. כתבתי את כל מה שהיה לי לכתוב. הסברתי לאב מה האפשרויות ולדעתי צריך לעשות. הוא שאל שאלה או שתיים לדעתי. הבהרתי הכל... כתבתי, הדפסתי, חתמתי, שמתי חותמת. לקח 5-10 דקות. אז

לקח את הנייר, קיפל אותו והכניס לתיק, לקח את הילדה. קם ואני קמתי מהצד השני. פתאום הרגשתי סטירה שלא ידעתי מהיכן הגיעה. אז אמר לי: "עכשיו אנחנו פיטים" והוא יצא החוצה

(בפרוטוקול, עמ' 12 שורה 5 ואילך)^[1].

7. המתלונן תיאר את הבלבול שחש לאחר האירוע, משום שלא ידע כיצד עליו לפעול: **"יצאתי לחדר אחר ששם היו שני הרופאים האחרים והמזכירה. הי[ה] כבר סוף היום. לא היו יותר אנשים. אמרתי להם: "מה אתם חושבים שצריך לעשות?" אמרו לי להזמין ביטחון. המזכירות התקשרה לביטחון, הגיע איש ביטחון תוך 2 דקות. הוא (הנאשם - ש.א) לא היה שם כבר"** (עמ' 13 שורה 4 ואילך). לדבריו, **"אחד הרופאים צילם את הפנים שלי כי היו סימנים על הלחי והאוזן, הלחי שלי היתה אדומה. לצערי הגדול, הוא עשה ניקוי של התמונות ואין לי אותן. התמונה לא נמצאה"** (שם, שורה 7 ואילך). לאחר מכן נבדק המתלונן במיון ועל-ידי המרפאה (ר' התעודה הרפואית ת/3, בה צוין בין השאר כי למתלונן נגרם אודם באזור האפרכסת, בצוואר ובלחי מימין).
8. המתלונן סיפר כי הגיש תלונה במשטרה לאחר שבוע ימים (האירוע התרחש ביום 22.1.15 והתלונה הוגשה ביום 29.1.15), משום שהוא עובד בבית החולים רק יום אחד בשבוע ולאחר האירוע לא היתה נקודת המשטרה שבבית החולים מאוישת (עמ' 13 שורה 28 ואילך; ראה גם עמ' 15 שורה 30 ואילך, וכן עמ' 16 שורה 11 ואילך). המתלונן הוסיף ותיאר כי מבחינתו דובר באירוע מפחיד, שבכמותו טרם נתקל חרף ותק רב-שנים. לדבריו, לאחר האירוע **"במשך תקופה לא קצרה כל מי שהיה נכנס, הייתי מסתכל עליו אחרת. זה לק[ח] זמן ואני מקווה שזה עבר לי אך היה מאוד מפחיד"** (שם, עמ' 14 שורה 11 ואילך).
9. בחקירתו הנגדית ציין המתלונן כי הגם שהילדה היתה המטופלת האחרונה במרפאה לאותו יום, לאחר כמה וכמה מטופלים, הוא לא היה מותש משום שלא דובר בעומס חריג. באופן דומה הסביר המתלונן כי סירוב הילדה להיבדק, כשלעצמו, לא היה חריג שכן **"לפחות ילד ביום נזקק להחזקה"** (בפרוטוקול, עמ' 16 שורה 28). במרבית המקרים, כך סיפר, ההורים יכולים לסייע בבדיקת הילד, אך גם העובדה שהנאשם לא עשה כן אינה חריגה (שם, עמ' 17 שורה 2 ואילך). עם זאת, הנפת היד מצד הילדה היתה חריגה ועל כן הפתיעה את המתלונן: **"לא נבהלתי מזה שהיא התקרבה אלי אלא מזה שהרימה יד וניסתה להכות אותי. תפסתי את היד שלה בדרך למטה"** (עמ' 18 שורה 29 ואילך). המתלונן הדגיש כי הוא לא נדרש להפעיל כוח בתפיסת היד, משום שדובר בילדה קטנה, בת שש (עמ' 19 שורה 27 ואילך). הילדה נרגעה מיד אך הנאשם נותר נסער ועל כן המתלונן התנצל כדי להרגיע את האווירה, לא משום שעשה משהו לא בסדר (עמ' 20 שורה 5 ואילך).
10. עוד יש לציין, כי המתלונן הסביר שאם הורה אינו מסכים לעריכת בדיקה לילד, הבדיקה לא נערכת. במקרה הזה, כשהילדה סירבה לבדיקה הנאשם לא אמר שהוא מבקש שהילדה לא תיבדק אלא להיפך: אמר למתלונן שהרופאים יבדקו אותה בעצמם, ללא עזרתו (בפרוטוקול, עמ' 17 שורה 26 ואילך).

(2) עיקר מוצגי המאשימה:

11. הודעת הנאשם נגבתה ביום 10.2.15, כשלושה שבועות לאחר האירוע (שאירע ביום 22.1.15). הנאשם סיפר כי הגיע למרפאה עם בתו, לצורך ביקורת, כאשר אביו ליווה אותו לבית החולים וממנו.

בתגובה לחשדות נגדו הכחיש הנאשם כל תקיפה וטען כי המתלונן הוא-הוא שפעל באלימות:

הוא תקף את הילדה שלי, סיבב לה את היד בכל הכוח, עיקם לה אותה. הוא ראה שהיא ילדה בוכה שאני נלחצתי מזה, שהייתי איתו רציני בקור רוח, לא בטון מאיים, אבל שזה לא יעבור בשתיקה, אז הוא הלך להגיש עליי תלונה. לגבי מה שהוא טוען שתקפתי אותו, יש לי ילדה בת 7 שיכולה לספר את האמת. לקח כמה שעות עד שעבר לה מה שהוא עשה לה ביד (ת/4, שורה 6 ואילך).

12. הנאשם טען כי התלבט "קשות" אם להגיש תלונה נגד המתלונן והתייעץ "עם חבר שוטר מה לעשות ואמר לי לך תגיש עליו תלונה כי מהפחד שלו יגיש עליך תלונה והנה זה קורה" (ת/4, שורה 16 ואילך). למרות זאת, בסופו של דבר החליט הנאשם לא להגיש תלונה נגד המתלונן, עד שנחקר, משום "שתי דברים. גם זה מילה שלי נגד המילה שלו, לוקח זמן להוכיח. מדובר גם בילדה קטנה וצריך חקירת ילדים, לקחתי את זה בחשבון. שורה תחתונה זה המצב הנפשי של הילדה בכזאת סיטואציה" (שם, שורה 19 ואילך). לכן גם לא הגיש תלונה בבית החולים, כאשר בהקשר זה טען הנאשם: "עמדתי בדלפק... נתתי לה כוס מים כדי להירגע והתלבטתי והחלטתי ללכת" (שם, שורה 22).

13. החוקר הטיח בנאשם את העובדות העולות מגרסת המתלונן, שלפיה הנאשם צעק על המתלונן לאחר שהלה תפס בידה של הילדה, וכן שאל את הילדה אם הרופא הכאיב לה, והנאשם אישר את הדברים. עם זאת, הנאשם הכחיש שאמר למתלונן כי אם היה חמום מוח הוא היה מכה אותו (ת/4, שורה 32 ואילך). הנאשם הוסיף וטען שלאחר שקיבל מהמתלונן את המסמכים הרפואיים: "שמתי את הדפים ורציתי רק לברוח משם. נעצרתי בדלפק כמה שניות במזכירות, התלבטתי אם להגיש תלונה, הילדה רעדה מהכאבים והעדפתי ללכת. עכשיו אני מבין שטעיתי והייתי צריך להגיש עליו באותו יום תלונה במשטרה" (שם, שורה 43 ואילך). הנאשם חזר ואישר שגם לא סיפר למי מאנשי הצוות הרפואי על המקרה: "כי זה לוקח זמן והיה שם תור ארוך של אנשים. היתה שם את הילדה איתי, היא עברה מחזה לא כ"כ נעים, לא רציתי לעכב אותה" (שם, שורה 49 ואילך).

14. הנאשם חזר וטען כי לא תקף את המתלונן, אך כשנשאל אם המתלונן "ממציא הכל" לא השיב הנאשם ישירות לשאלה אלא אמר: "רק מסיבה אחת הוא בא להגיש תלונה, הוא פחד על הקריירה שלו. מרגע שהייתי מגיש עליו תלונה במקום היו מפטרים אותו" (ת/4, שורה 59 ואילך). נוכח טענת הנאשם לפיה הילדה "רעדה מכאבים", הוא נשאל מדוע לא פנה איתה מיד לטיפול רפואי, ועל כך השיב: "היא לא היתה צריכה טיפול רפואי. אחרי שעה פחות כאב לה, אחרי 3 שעות הפסיק לכאוב" (ר' בסיפא להודעה ת/4).

15. שבוע לאחר גביית הודעת הנאשם נערך עימות בין המתלונן לבין הנאשם. בעימות חזרו השניים על גרסאותיהם, כאשר בתשובה לשאלות החוקר בדבר אי-הגשת תלונה השיב הנאשם כלהלן:

ש. למה שהיא (הילדה - ש.א.) תיפגע אם היית מגיש תלונה באותו רגע?

ת. רצינו לנוס מהמקום הילדה היתה המומה בכל המצב ולא רציתי להעצים לה את זה רק רציתי לעוף משם.

ש. לטענתך בן אדם בוגר שהוא רופא פגע פיזית בבת שלך לנגד עיניך, התכוונת פשוט להעביר לו את זה ולא להתלונן עליו?

ת. יש עוד דברים מסביב אחר כך לך תוכיח מילה שלי נגד מילה שלו והוא רופא. הנקודה החשובה שהיתה אצלי זה שהילדה לא תעבור את זה שוב את השאלות האלה (ת/1, שורה 18 ואילך).

16. בשלב מסוים בעימות שאל החוקר את הנאשם כיצד הוא מסביר שלמתלונן מסמך רפואי, המעיד שהיו לו סימני חבלה על הפנים מסטירה, והלה השיב: "כל אחד יכול לעשות לעצמו עם היד שלו או משהו, רואים שהוא מתודרך ע"י עו"ד הוא פחד שאגיש נגדו תלונה אז המציא סיפור כדי להתגונן" (ת/1, שורה 45 ואילך).

17. במזכר ת/2 תיעדה רס"ר מרמן את התנהגות הנאשם לאחר העימות, כלהלן:
לאחר עריכת העימות, החשוד פנה אל המתלונן ואמר לו "אין בעיה אני רואה שהפעלת קשרים שלך עם הרופאים שאתה מכיר אבל גם אני אפעיל עוד את הקשרים שלי". שאלתי את החשוד למה מתכוון כשאומר שיפעיל את הקשרים שלו, והחשוד הס[ב]יר מיד שהוא מתכוון לתקשורת ושברצונו לפרסם את המקרה בתקשורת כדי שכולם ידעו באיזה רופא מדובר (ר' במזכר ת/2).

ג. עיקר פרשת ההגנה:

18. מטעם ההגנה העידו לפניי הנאשם, אביו (מר נ ד; להלן - האב), ואחיו (מר א ד; להלן - האח).

(1) עיקר עדות הנאשם:

19. הנאשם פתח ותיאר, בחקירתו הראשית, את הקשר בינו לבין שני ילדיו - הילדה, וכן בן נוסף הגדול ממנה - כקשר "קרוב, עמוק וחזק" (שם, עמ' 32 שורה 14). הנאשם אישר את תיאור המתלונן לרקע לאירוע, במובן זה שתיאר כי הילדה אכן לא הסכימה להיבדק, והמתלונן נדרש לזמן שני רופאים נוספים. עם זאת, כך לטענת הנאשם, דווקא המתלונן הוא שהפעיל כוח כלפי הילדה. לאחר שהרופאים הנוספים עזבו:

נשארנו אני, הילדה והרופא. הילדה נפגעה מזה שהרופא תפס אותה מאוד חזק... היא ניגשה אליו וניסתה עם היד לעשות תנועה, כאילו ניסתה להכות אותו. הרופא תפס לה את היד, משולב עם כל האצבעות - חצי דקה - 40 שניות, מאוד חזק, ניסיתי לשחרר לו את האצבעות. הוא לא הסכים והתחיל לצעוק "פה לא יקרו דברים כאלה, פה לא תהיה אלימות"... ניסיתי לשחרר את האצבעות של הילדה שלי והוא לא הסכים. אחרי בערך 40 שניות הוא שחרר לילדה את היד. אמרתי לו "תראה מה עשית לילדה שלי, הכאבת לה והיא בוכה". הרופא אמר לי "תירגע, לא הכאבתי לה" (שם, שורה 18 ואילך).

20. הנאשם הוסיף וטען כי כבר כשהגיע עם הילדה לבדיקה "הרופא לא היה הכי רגוע" (בפרוטוקול, עמ' 33 שורה 2) והדגיש כי הילדה נפגעה באופן משמעותי, שכן: "בשלב הזה הילדה החזיקה את היד כמה דקות. היו לה דמעות בעיניים. לגבי היד שלה - לקח לה כמה שעות עד שזה עבר לה. למחרת היא כבר לא דיברה על זה. לגבי שאר הדברים, הוא סיכם את המשך

הטיפול. קיבלתי את זה, נתתי לה כוס מים ורציתי לברוח משם."

21. לטענת הנאשם, הוא לא אמר למתלונן שיתלונן עליו אלא אמר שזה לא בסדר מה שהמתלונן עשה, וכל זאת "בקור רוח, בשיא הרצינות, שהוא יבן שמפה אולי אגיש עליו תלונה לרשויות" (בפרוטוקול, עמ' 33 שורה 5 ואילך). עם זאת, הגם שהתייעץ "עם חבר שהוא שוטר וגם אחי שהוא שוטר" (שם, עמ' 34 שורה 1), כאשר אחיו המליץ לו להתלונן, לא הגיש הנאשם תלונה.
22. להבדיל מגרסתו בהודעתו במשטרה, בה תחילה נימק הנאשם את אי הגשת התלונה נגד המתלונן בכך שמדובר ב"מילה נגד מילה", ורק לאחר מכן ברצונו להימנע מלהביא לחקירת הילדה, בבית המשפט ציין הנאשם רק את דאגתו לבתו. הנאשם סיפר כי באותה תקופה היה מצוי בהליך גירושין מאמה של הילדה, שעברה במסגרת זו שלוש חקירות ילדים, וזו "הסיבה העיקרית שלא הגשתי תלונה" (בפרוטוקול, עמ' 33 שורה 24 ואילך; עמ' 40 שורה 8 ואילך). בהמשך הסביר הנאשם כי כיום הילדים במשמורת האם, אך הוא מנהל "מאבק משפטי" על מנת לקבל את המשמורת המלאה על הילדים, כשלבדבריו הוא אף אינו מסתפק במשמורת משותפת (שם, עמ' 34 שורה 5 ואילך).
23. בחקירתו הנגדית חזר הנאשם והסביר את תלונת המתלונן בחששו של המתלונן-עצמו מתלונה. עם זאת, הנאשם עירב בין החשש-הנטען של המתלונן לבין איום הנאשם בפניה לעיתונות, שנעשה כזכור רק לאחר העימות, כלהלן: "הוא חשב שאגיש עליו תלונה. זרקתי לו כל מיני מילים, שיש לי חברים עיתונאים. לכן הוא חשב שאגיש עליו תלונה. באיחור של שבועיים הוא נזכר להגיש עליי תלונה" (בפרוטוקול, עמ' 36 שורה 9 ואילך). יוטעם, בהקשר זה, כי בשלב מאוחר יותר בחקירה הנגדית אישר המתלונן את אמירותיו, לאחר העימות, בדבר פנייה ל"קשרים" שאותם הסביר בפנייה לתקשורת (בפרוטוקול, עמ' 37 שורה 4; עמ' 38 שורה 26 ואילך).
24. נוכח גרסתו בדבר הפגיעה שנפגעה הילדה נשאל הנאשם מדוע הוא לא ביקש את בדיקתה, בפרט כשכבר היה בבית חולים. לכך השיב הנאשם: "לא ראיתי צורך שהילדה תקבל טיפול רפואי. הוא לא שבר לה את היד... גם כשיצאנו מחדר הרופא היו שם אנשים, ואולי אפשר היה להגיש תלונה על הרופא, אבל אני בחרתי מהבושה ומהפגיעה רק לנוס מהמקום. זאת בחירה שלי וזכותי" (בפרוטוקול, עמ' 37 שורה 8 ואילך).
25. הנאשם אישר, אם כי באופן חלקי בלבד, את דברי המתלונן על כך שאמר לו כי אם היה חמום מוח היה מכה אותו. הנאשם הכחיש תחילה את האמירה, אך לאחר מכן הוסיף: "אם הוא היה עושה את זה למישהו חמום מוח, אולי הוא היה מחזיר לו. ככה אמרתי לרופא, אבל לחלוטין לא אמרתי שאם הייתי חמום מוח - הייתי מרביץ לו" (בפרוטוקול, עמ' 38 שורה 19 ואילך).

(2) עיקר עדות האב (מר נ ד):

26. האב סיפר כי ביום האירוע הוא הגיע לבית החולים יחד עם הנאשם והילדה, אך זאת לצורך טיפול אותו נדרש הוא-עצמו לעבור, ועל כן לא ליווה אותם למרפאה. האב העיד, כי פגש בנאשם רק לאחר האירוע, אזי הלה: "סיפר שהרופא הרביץ לילדה ביד, ועיקם לה את הידיים. כל הפרצוף של הילדה היה אדום מבכי. היא אמרה לאבא שלה 'בוא נלך, בוא נלך', והלכנו הביתה" (בפרוטוקול, עמ' 41 שורה 23 ואילך).
27. בחקירה הנגדית עימת ב"כ המאשימה את האב עם אמירתו במשטרה, שלפיה הנאשם סיפר לו כי

הרופא משך ועיקם לילדה את היד "חפץ". האב השיב: "זאת מילה יפה, חפץ. רציתי להרגיע אותו וללכת הביתה. מה זה חפץ? ... אני לא יודע מה זה חפץ" (בפרוטוקול, עמ' 44 שורה 16 ואילך). כשהוטח באב כי בעדותו הראשית טען שהמתלונן הרביץ לילדה, ולא רק עיקם את ידה, הוא אמר: "מי הרביץ? לא אמרתי הרביץ. אמרתי את מה שהבן שלי סיפר. אל תכניס לי מילים. הוא אמר שהרופא עיקם לה את היד" (בפרוטוקול, עמ' 45 שורה 9 ואילך).

(3) עיקר עדות האח (מר א ד):

28. האח לא התייצב לעדות במועד שנקבע לשמיעת פרשת ההגנה, אך נעתרתי לבקשת ב"כ הנאשם לקבוע מועד נוסף לשמיעת עדותו. האח, שמשרת במשטרה ביחידת מודיעין, נראה כנבון ממעמד העדות בבית המשפט (ר' למשל בפרוטוקול, עמ' 51 שורה 20), תוך שהסביר כי הגיע להעיד רק לבקשת אביו (שם, שורה 12).

29. לגופו של עניין סיפר האח כי לאחר האירוע התקשר אליו הנאשם. לדבריו, השיחה היתה "ממש קצרה". האח התקשה לזכור את פרטי השיחה, וציין: "מה שהבנתי מאחי, הרופא משך לילדה את היד, או החזיק לה בחוזקה אני לא זוכר"] מה הוא אמר לי". האח הוסיף שהנאשם שאל אותו מה לעשות, ולכך הוא השיב: "שייגש להגיש תלונה כדי שלא יגישו נגדו תלונה" (בפרוטוקול, עמ' 48 שורה 10 ואילך). האח הוסיף כי התפלא על כך שבסופו של דבר לא הגיש הנאשם תלונה, שכן "הוא בדרך כלל מקשיב למה שאני אומר" (עמ' 49 שורה 1 ואילך).

30. בחקירה הנגדית סירב האח לחזור על הדברים שמסר בנוגע לתוכן שיחת הטלפון, באומרו: "אני לא זוכר באמת את השיחה. אני יכול לטעות במילה אחת" (בפרוטוקול, עמ' 50 שורה 18). על דברי הנאשם במשטרה, לפיהם טען שפנה לחבר שוטר ולא ציין כי מדובר באחיו, אמר האח כי לא מדובר בתמיהה משום ש"המשפחה שלי יודעת וגם החברים שלי שלא יערבו אותי בעבירות שבוצעו כלפיהם או שהם ביצעו", כדי שלא תיפגע הקריירה שלו (שם, עמ' 51 שורה 9 ואילך).

ד. דין והכרעה:

31. לאחר ששמעתי את עדויות העדים שהעידו לפניי - הן מטעם המאשימה והן מטעם ההגנה - ולאחר שעיינתי במוצגים שהוגשו מטעם הצדדים ושמעתי את סיכומי ב"כ הצדדים אני מעדיף את גרסת המתלונן על פני גרסת הנאשם. לא מדובר בקביעה המבוססת על התרשמות מן העדויות גרידא, אלא בקביעה המבוססת גם על שיקולי הגיון וסבירות, כמו גם על מכלול נסיבות העניין.

32. ייאמר מיד, כי המתלונן מסר גרסה שעל פניה יש בה היגיון פנימי רב. המתלונן סיפר כיצד בדיקת הילדה הצריכה כפייה מסוימת, כיצד לאחר מכן הוא נדרש לבלום מכה מצד הילדה, וכיצד כל ההתרחסות גרמה לנאשם להתרגשות ולהתלהמות, שהתבטאה תחילה במילים ("לו הייתי...") ולאחר מכן במעשים - סטירה חזקה על-פניו של המתלונן - כאשר בסיום הכריז הנאשם שעתה השניים "פיטים". המתלונן אמנם מסר את תלונתו במשטרה שבוע ימים לאחר האירוע, אך הסביר את הטעם לכך, ומכל מקום גרסתו היתה עקבית וכאמור בעלת היגיון פנימי רב.

33. להבדיל, הנאשם מסר גרסה מאולצת, שאין בה כל הסבר משכנע לעובדה הפשוטה שהוא נמנע

מלהתלונן על תקיפתה-הנטענת של בתו האהובה ולא העלה את הנושא בפני גורם רשמי כלשהו עד שזמן לחקירה באזהרה בחשד לתקיפת המתלונן. במהלך המשפט חזר הנאשם ותירך את הימנעותו זו בכך שרצה לחסוך מהילדה, בתו, טראומה הכרוכה בחקירתה על-ידי חוקרת ילדים (חקירה שהיתה נדרשת ככל שהיה מגיש תלונה). ואולם - מעבר לכך שבהודעתו הפנה הנאשם את החוקרים לילדה מיוזמתו, ולאחר מכן ציין את רצונו לחסוך מהילדה חקירה רק כנימוק שני להימנעותו מלהתלונן (ר' בפסקאות 11-12 דלעיל) - הנימוק לגופו אינו משכנע כלל ועיקר.

34. כזכור, בהקשר של חקירת הילדה סיפר הנאשם שהוא מצוי במה שהוא הגדיר "**מאבק משפטי**" עם אם הילדה על משמורת הילדים. הנאשם ציין כי במסגרת זו הילדה נחקרה כבר שלוש פעמים, והוסיף והדגיש שבמסגרת מאבק זה הוא אף אינו מוכן להתפשר על משמורת משותפת. כלומר, גם לפי גרסת הנאשם עצמו הוא אינו מהסס לנהל מאבק משפטי לצורך השגת משמורת בלעדית על ילדיו, חרף העובדה שהדבר גורר חקירות ילדים. לעומת זאת, כך לגרסת הנאשם, דווקא באירוע דנא - בו לא מדובר בענייני משמורת גרידא אלא באלימות (נטענת) כלפי הבת - החשש מחקירת הילדה הוא שכביכול הביא אותו להימנע מלהתלונן. פשיטא שהדברים חסרי היגיון.

35. זאת ועוד. אין מחלוקת כי מיד לאחר האירוע עזב הנאשם, יחד עם הבת, את המרפאה, כאשר הנאשם עצמו חזר וציין שרק רצה לנוס מהמקום. אף התנהגות זו של הנאשם מלמדת כי אין כל ממש בטענתו אודות תקיפה-כביכול של הילדה במהלך האירוע: **ראשית**, מדובר בהימלטות מזירת עבירה, שהיא כשלעצמה התנהגות מפלילה של הנאשם; **ושנית**, נסיבות ההימלטות מלמדות כי הילדה כלל לא נפגעה מהמתלונן, שהרי לו כך קרה היה הנאשם פונה לקבלת עזרה רפואית ולא נס דווקא מבית החולים, שבו הילדה היתה יכולה לקבל טיפול רפואי מיידי. בהקשר זה לא למותר להוסיף כי בתחילת עדותו תיאר הנאשם את התקיפה (הנטענת) של הילדה באופן מועצם, כאשר רק בלחץ החקירה הנגדית - בה נתבקש להסביר מדוע לא דאג לטיפול רפואי בילדה עקב התקיפה - מיתן מאוד את תיאור הפגיעה בילדה.

36. גם בעדויות עדי ההגנה לא היה כדי להועיל לנאשם. האב, חרף רצונו הברור לסייע לנאשם, בסופו של דבר הודה כי בזמן אמת לא דיבר הנאשם על כך שהמתלונן הרביץ לילדה. האח, שהעיד בבית המשפט בחוסר רצון מובהק, אמנם אישר כי הנאשם התקשר אליו להתייעץ, אך הוסיף שיעץ לו להתלונן על תקיפת הילדה והנאשם לא עשה כן למרות שככלל הוא נוהג לפעול בהתאם לעצותיו. בנסיבות אלה ברור, כי דווקא העובדה שהנאשם לא שעה לעצת אחיו ולא פנה למשטרה מלמדת, מחד גיסא, שלא היה לנאשם על מה להתלונן, ומאידך גיסא, שהנאשם חשש כי תלונה מצידו תגרור בסופו של דבר חקירה נגדו.

ה. סוף דבר:

37. העולה מכל המקובץ הוא שעובדות כתב האישום הוכחו לפניי כדבעי, מעבר לכל ספק סביר. אשר על כן אני מרשיע את הנאשם בעבירה שבה הוא הואשם בכתב האישום, דהיינו: בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה ממשית, לפי הוראות סעיף 380 לחוק העונשין.

ניתנה היום, כ"ט חשוון תשע"ט, 07 נובמבר 2018, במעמד הצדדים.

[1] כהערה טכנית יש לציין כי ההדגשות בכל הציטוטים שבהכרעת דין זו אינן מופיעות במקור והן תוספות של הח"מ. התוספות בסוגריים מרובעים, בתוך ציטוטים, באות ללמד על תיקון טעויות הקלדה.